І чужому научайтесь, Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 50. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 14-го БЕРЕЗНЯ 1975 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK FRIDAY, MARCH 14, 1975 No. 50. VOL. LXXXII.

НТШ вшанувало свого патрона науковою конференцією

Ню Йорк (Р. К.) — 8-го березня 1975 р. Управа НТШ в ЗСА та його філологічна Секція влаштували Шевченківську Наукову Конференцію для вшанування пам'яті свого Патрона. Конференцію відкрив і нею проводив проф. д-р В. Лев. Відкриваючи її, проф. Лев привітав присутнього на залі ректора УВУ проф. д-ра В. Янева та представників УВАН проф. Замшу і проф. Павловського. З черги науковий секретар проф. д-р М. Чировський зложив, згідно з традицією, звіт з діяльности Управи за останній рік. У звіті він подав найважливіші події з життя Товариства, як відвідини о. протоархимандрита д-ра А. Великого, відвідини представників НТШ на чолі з головою проф. д-ром Андрушковим в УВАН, урочисте закриття Ювілейного Року НТШ та численні конференції наукових секцій і комісій. Зокрема проф. Чировський подав інформації про нові видання НТШ та видавничі пляни на наступний рік.

Д-р В. Верган виголосив з черги доповідь н.т. „Поема «Неофіти» і її символіка". Подаючи характеристику цієї поеми у поодиноких літературознавців, прелеґент окреслив цю символічну поему, як поему глибоко християнську, з провідною ідеєю віри в правду та боротьби правди з насиллям. Прелеґент подав також своєрідну оцінку поеми совєтськими літературознавцями. Д-р М. Кушнір у своїй довшій доповіді розвинув тему „Філософічного світогляду Шевченка", подаючи тези філософії Пророка. Поеми Шевченка наскрізь просяклі ідеологією української душі поета, а всі його думи опановує одна ідея — воля України. Прелеґент зазначив, що інтерпретація творчости Шевченка ще далеко незакінчена. Треба розвинути тайни Шевченкового духа та виказати велич його душі та його оригінальних ідей, уважно аналізуючи творчість Пророка. На закінчення проф. д-р Стецюк спинився на дослідниках Шевченкової творчости, поданої в обох доповідях, та, закриваючи Конференцію, подякував обом доповідачам і всім присутнім за участь.

УСО „ТРИЗУБ" ВІДБУВ ЮВІЛЕЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Філядельфія (Мир. В-б). — 3-го березня ц. р. відбулися тут 25-ті з черги загальні збори Українського Спортового Осередку „Тризуб". Збори розпочалися молитвою та вшануванням пам'яти одного з найбільше активних членів клюбу і великого пропаґандиста - промотора українського спорту в ЗСА, св. п. Олександра Яремка. На зборах було багато ветеранів цього загальношанованого у Філядельфії спортового товариства. Та й не диво, бо ж 25-ті річні загальні збори — це визначна подія в житті кожного товариства. 25 років тому з нічого майже маєткового чи матеріяльного по природі, але з великої посвяти і замилування до спорту повстало УСО „Тризуб" із великим любителем спорту, уже св. п. Вол. Блавацьким, на чолі. Від того часу багато заслужених і шанованих українських громадян Філядельфії: вчейних, професіоналістів, комерсантів, навіть мистців зробили, кожний по своїх здібностях, великий вклад в розбудову „Тризуба", так як і великий гурт жертвенних і відданих любителів спорту — робітників фахових і добре оплачуваних і навіть скромних пенсіонерів. Всіх бо їх вже 25 років об'єднує любов до спорту і громадський обов'язок служіння своїй українській громаді. В Клюбі (так популярно званий у цілій Філядельфії Спортовий Осередок „Тризуб") ніхто не відчував ніколи різниці між членством, що має титули і що не має їх, тут ніколи не відчувається партійно - політичного тертя, властивого кожному суспільству, тут цінується тільки товариськість, відповідальність і діловитість.

Мабуть саме через ці властивості не заник цей наш осередок, але навпаки, розрісся і скріпився матеріяльно і в свій час став фінансовим спонзором дружини, яка два рази була чемпіоном ЗСА і тим самим вписала українське ім'я на сторінки книги американського спорту.

На зборах речево і коротко звітували члени екзекутиви Клюбу: Степан Брензей — голова, Петро Чорів і Михайло Юрчак (останній за хворого заст. голови Романа Савчака), секретар Михайло Кічула і касир Василь Манько. Степан Брензей особливо підкреслює ощадну господарку Клюбу, безкорисну працю всіх попередніх Управ і Дирекцій та багатьох членів і національно-громадський характер клюбу, який, крім спонзорування спортової діяльности, є важливим осередком культурного і громадського життя української спільноти у Філядельфії. Петро Чорів звітував про щоденні справи, пов'язані з утриманням будинку на належнім рівні обладнання, про працю канцелярії, облік членства, листування і протоколи в обидвох мовах (вимога закону в Пенсильванії, яка відноситься до всіх клюбів і товариств етнічного інакомовно-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Адв. Віліям Андрушін і Роман Куціль очолюють Відділ УККА в Рочестері

Рочестер, Н. Й. (М. Я.) — В дні 23-го лютого ц. р. відбулися тут загальні збори місцевого Відділу УККА. Зборами проводили: Михайло Єйна — голова та Василь Базюк — секретар. Після звітів управи та обговоренню ряду питань загального і громадсько - суспільного характеру та після уділення абсолюторії уступаючій управі, обрано одноголосно нову управу Відділу в такому складі: адв. Вілліям Андрушін — президент, Роман Куціль — діючий голова, інж. Роман Кузиляк — секретар, Валентина Макогон - секретар, Іван Боднар — касир, п-ні Нуся Филип, Євген Кулик — культ - освітній референти, д-р Степан Чорний — референт шкільництва, Богдан Лялька — реф. молоді, Микола Гудзоватий — реф. УНДому, Анатоль Коба — господар. Члени управи: п-ні Таня Гринишин, проф. Володимир Пелишенко, Волод. Гулькевич, д-р Богдан Гуран, Іван Олексин, Микола Єйна, Збірщики УНФонду: Дмитро Рудий, Григорій Мельник, Іван Лучканич. Контрольна Комісія: Михайло Малинівський, Михайло Лялька, Володимир Гавриляк. Громадський Суд: проф. Борис Губка, Михайло Єйна, адв. Богдан Венгльовський.

УКРАЇНЦІ ЗАХІДНИХ СТЕЙТІВ ЗАЦІКАВЛЕНІ УЧАСТЮ У СВЯТКУВАННЯХ 200-РІЧЧЯ ЗСА

Джерзі Сити. — Українці західніх стейтів: Каліфорнії й Арізони живо цікавляться працею і розвитком наших громад у східніх стейтах, в яких мають своє приміщення наша центральна репрезентація УККА та крайові проводи УНСоюзу й інших наших установ і організацій, при чому цим разом окреме зацікавлені виявили українці на Заході підготовою до української участи у святкуваннях 200-річчя Американської Незалежности, яку тепер координує новооформлений Український Крайовий Комітет — інформує головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір. Як уже коротко інформовано, Й. Лисогір та представник УККА д-р Володимир Душник і директор Українського Інституту Америки мін. Юліян Ревай відвідали Каліфорнію з кінцем минулого тижня на запрошення Берклі університету в Сан Франсіско, який відбув з ними зустріч і розмову у зв'язку із запляннованою організацією в тому університеті українознавчих студій.

Після зустрічі і розмов в Берклі в четвер і п'ятницю, 6 і 7-го березня, ц. р. Й. Лисогір, мін. Ю. Ревай і д-р В. Душник уже в четвер, 6-го березня, у вечірніх годинах мали зустріч у Сан Франсіско з представниками місцевого Відділу УККА, що його очолює п. Михайло Цар, та поінформували їх про свої розмови з канцлером і реґентом Берклі університету, професорами Албертом Г. Вавкером і Алленом Гренком та проф. Вол. Гуцулом, відносно плянів і можливостей українознавчих студій в тому університеті. Місцева громада вітально в таких студіях зацікавлена й рішено створити для цієї справи окремий Український Комітет західніх стейтів. Дальше, крім таких акцій, як оборона Валентина Мороза і людських прав в Україні та ін., на цій зустрічі виявлено окреме зацікавлення веденою вже та координованою Українським Крайовим Комітетом акцією підготови української участи в святкуваннях 200-річчя Американської Незалежности. Про підготовку тієї участи інформував п. Й. Лисогір, який очолює новосформований Український Комітет, наголошуючи зокрема такі справи, як: 1. Підготова та публікація документальної історії вже столітнього українського поселення в Америці та українського вкладу в ріст і розвиток цієї країни; 2. Підготова і публікація кількасот тисячним тиражем люксусово видану, ілюстровану брошурку із найбільш стислими інформаціями про українців в Америці та поставити цю брошурку до розпорядження багатьох місцевих Українських Комітетів в їхній інформаційній праці на місцях; 3. Встановити українські історичні пам'ятки в Америці та подбати про їх законну охорону. До таких пам'яток належить могила та „Нова Україна" одного з найперших українських поселенців в Америці, Агапія Гончаренка, в Каліфорнії, як і ряд українських церков та інших будівель і місць; 4. Приготовити і випустити пам'яткову українську медалю з нагоди 200-річчя ЗСА; 5. Координувати працю й акції стейтових і міських Українських Комітетів та в потребі відповідно їм допомагати; 6. Подбати про відповідне заступництво і репрезентацію української групи у федеральних, стейтових і місцевих загально-американських комітетах цих ювілейних святкувань, як і ряд інших акцій та програм.

Справи української участи в святкуваннях 200-річчя Американської Незалежности були також предметом великого зацікавлення на дальших зустрічах і нарадах, головоно Окружного Комітету ловно Окружного Комітету відбулися:

В п'ятницю, 7-го березня, у вечірніх годинах відбулися наради Окружного Комітету Відділів УНС в Сан Франсіско. Їх відкрив і ними

(Закінчення на стор. 4-ій)

Оттавський університет дає стипендії на українські студії

Оттава, Канада. — Комітет Фонду Івахнюків для українських студій і наукових дослідів в Оттавськім університеті проголосив на 1975-76 академічний рік дві стипендії — кожна по 2,000 долярів — для студентів української літератури, мови чи історії. Українські студії можна комбінувати з іншими спорідненими предметами в ділянці гуманістики. Комітет буде брати до уваги зголошення кандидатів, які приготовлятимуть в Оттавськім університеті спеціялізований бакалярат ("honors B.A."), ступінь маґістра (M.A.) чи докторат (Ph.D.). Зголошення з копіями попередніх студій і оцінок переслати до 15-го травня ц. р. на адресу: Iwachniuk Ukrainian Studies and Research Fund, c/o Department of Slavic Studies, University of Ottawa, Ottawa, Ont., K1N 6N5, Canada.

Остап Олесницький обраний на президента Ради довірених Нюаркської Публічної Бібліотеки

Блумфілд, Н. Дж. — Блумфілдський коледж у спеціяльному пресовому повідомленні інформує, що надзвичайний професор Остап Олесницький, який є головою відділу каталогування бібліотеки цього коледжу, в середу, 26-го лютого ц. р. був обраний на пост президента Ради довірених Нюаркської Публічної Бібліотеки. Вказуючи на факт, що Нюаркська Публічна Бібліотека зараховується до найкращих в ЗСА, Блумфілдський коледж подає деякі інформації про проф. Олесницького. Згадується, що він народжений в Україні, закінчив правничі студії в Европі після Другої світової війни та є мешканцем Нюарку протягом останніх 25-ох років. Коледж також інформує, що проф. Олесницький в Ратґерському університеті здобув науковий ступінь маґістра бібліотечних наук і протягом 18 років працював в Нюаркській Публічній Бібліотеці, а в 1967-му році перейшов на працю до Блумфілдського коледжу, занимаючи пост голови відділу каталогування. Він є членом Бібліотечної Асоціяції Ню Джерзі та Американської Бібліотечної Асоціяції. У 1974-му році був обраний членом Ради довірених Нюаркської Публічної Бібліотеки. Блумфілдський коледж підкреслює факт, що проф. Олесницький дуже активний в українському громадському житті Нюарку. Згадується, що п-во Олесницькі є батьками 4-ох синів.

Родина Олесницьких є членами 27-го Відділу УНС.

КУРДИ ЗМАГАЮТЬСЯ ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

Бейрут, Ливан. — Курдська проблема була предметом дискусії на недавній вершинній конференції голів держав-нафтових експортерів в Альжирі і там за посередництвом альжирського президента була підписана угода між Іраком та Іраном, на основі якої Іран зобов'язався припинити постачання для курдських повстанців в Іраку, які від року ведуть збройну боротьбу з іракською армією, вимагаючи для себе політичної незалежности. З уваги на те, що підписання цієї угоди викликало широкі протести, шах Ірану заявив, що його інтенцією не було допомогти іракцям „розправитися" з курдами. Поки що невідомо, чи Іран продовжуватиме підтримувати курдських повстанців на чолі з ген. Мустафою аль Барзані, чи їм такої допомоги відмовить, що безумовно допровадило б до повної і скорої перемоги іракської армії і до жорстокої розправи з курдами.

Невідомо, якою буде дальша політика Іраку щодо курдської меншини, яка нараховує, як інформують близько 3 мільйони осіб на всіх 12 міл. мешканців Іраку. Іракський соціялістичний уряд нібито дав курдам в 1970 р. регіональну, але дуже обмежену, автономію, з правом репрезентації у Баґдаді. Курди, однак, цю пропозицію іракського уряду відкинули, а ген. Барзані досі не покинув своєї криївки в горах, керуючи повстанським протиіракським рухом. Головні розходження були в тому, що іракський уряд не включив до курдського автономного району багатої нафтової курдської округи. Під кінець минулого року іракські війська відкинули курдських повстанців в гористий район здовж іранського кордону, де тепер ведуться бої. Повстанці досі могли здержувати наступ іракців, маючи допомогу Ірану. Щоб позбавити курдів іранської допомоги, Ірак погодився відступити Іранові прикордонну смугу Шат ал Араб і тепер питання іраксько - курдського конфлікту найшлося у вирішальній стадії.

„20-ТЕ СТОРІЧЧЯ" – НОВИЙ ДИСИДЕНТСЬКИЙ ЖУРНАЛ В СССР

Москва. — Закордонні журналісти одержали тут редакційне повідомлення і зміст нового дисидентського журналу для совєтської інтеліґенції „20-те сторіччя", що мав появитися за редакцією і заходами відомого вченого-дисидента Роя Медведєва. В новому журналі, який має бути присвячений проблемам політики, економіки і літератури, головним матеріялом є тюремні спогади Димитрія П. Вітковського, що їх Медведєв одержав від покійного вже редактора „Нового міра" Александра Т. Твардовського, який колись опублікував тюремні спогади А. Солженіцина „Один день в житті Івана Денисовича". Згідно із заявою Р. Медведєва, А. Твардовський перед смертю в 1971 році уповноважив його опублікувати спогади Д. Вітковського „при найближчій можливості", вважаючи ці спогади на рівні з спогадами А. Солженіцина щодо їх документальної вартости.

У редакційному повідомленні Р. Медведєв стверджує, що він плянує публікувати твори немарксистських авторів, а також авторів з інших комуністичних країн. Він веде переговори про публікацію цього журналу також за кордоном з „одним видавництвом лівого напрямку". Треба відзначити, що Рой Медведєв продовжує далі заступати виразно марксистські позиції і між ним і А. Сахаровим та А. Солженіциним є значні розходження в поглядах на питання совєтської внутрішньої і зовнішньої політики та загальної ситуації. Р. Медведєв є автором книжки „Хай осудить історія", в якій він неґативно оцінює політику Сталіна і сталінського режиму. Починаючи видання нового журналу, Р. Медведєв підкреслив, — як пише „Ню Йорк Таймс" з 13-го березня, — що цей журнал є продовженням попередньої публікації „Політичний щоденник", видаваної у формі машинопису упродовж шести років до приблизно 1970 р. Р. Медведєв не підтвердив досі, що він видавав „Політичний щоденник", але нове видання нав'язав до цього „Щоденника". Брат Роя Медведєва Жорж, біолог-дисидент, живе тепер у Великобританії після того, як він виїхав за кордон і був позбавлений совєтського громадянства.

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ ПРОГОЛОСУВАЛА 5.9 БІЛЬЙОНА ДОЛЯРІВ НА СТИМУЛЮВАННЯ ЕКОНОМІКИ

Вашингтон. — Палата Репрезентантів у середу, 12 березня, 313-ма голосами проти 113-ох проголосувала призначити 5.9 більйона долярів на створення 900,000 додаткових публічних праць та на загальне стимулювання сповільненої економіки країни. Ряд республіканських конґресменів заявили, що такі великі видатки федерального уряду можуть спричинитися до погіршення інфляції, а Джеймс Линн, директор Бюра управління і бюджету, повідомив лідерів Конґресу, що президент Джералд Форд може накласти „вето" на цей законопроєкт. Як відомо, Президент на початку цього місяця запропонував призначити додаткових 2 більйони долярів на продовжування існуючих публічних праць, які охоплюють 310,000 осіб, та на створення коло 760,000 праць для молоді під час літньої пори, але вважає, що 5.9-більйонова сума, проголосована Палатою Репрезентантів у середу, зависока. Натомість демократичні конґресмени твердять, що загроза економічної депресії вимагає такої великої суми, щоб стимулювати сповільнений економічний ріст країни.

У зв'язку з економічною ситуацією, Ален Ґрінспен, голова Ради економічних дорадників Білого Дому, у середу, 12-го береня, заявив, що економіка країни поліпшиться в другій половині цього року та що „надто велика стимуляція" економіки може тепер пошкодити, замість допомогти. Але Ґрінспен признав, що безробіття може таки дійти до 9 відсотків всієї робочої сили, замість передбачених Білим Домом 8.5 відсотка. Того самого дня Джордж Міні, президент Американської Федерації Праці — Конґресу Індустріяльних Організацій, вимагав, щоб федеральні податки були зменшені принаймні на 30 більйонів долярів, замість на 16 більйонів, як це пропонує Президент, чи 21.3 більйона долярів, проголосованих Палатою Репрезентантів.

В МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ЖІНКИ ВІДЗНАЧЕНО УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОК-ПОЛІТВ'ЯЗНІВ ДЕМОНСТРАЦІЄЮ В ОТТАВІ

Торонто (Комітет Оборони Валентина Мороза). — В суботу, 8-го березня ц. р., в день, який був проголошений Міжнародним Днем Жінки, Комітет Оборони Валентина Мороза у співпраці з Торонтським Відділом КУК і Провінційною Радою КУК влаштував біля совєтської амбасади в Оттаві демонстрацію. Незважаючи на снігову бурю і дуже холодну погоду та неправдиві чутки, що демонстрацію, мовляв, відкликано (такі чутки поширилися в Монтреалю, Ст. Кетерінс і Велланд), в демонстрації взяло участь біля триста осіб з Торонта, Оттави і Монтреалю. Демонстрація була зорганізована в обороні українок-політв'язнів, з яких були наголошені, з огляду на тяжкий стан їхнього здоров'я і довгі терміни їх засудів, п'ятеро: Ірина Сеник, Ірина Стасів-Калинець, Надія Світлична-Шумук, Стефанія Шабатура, Ніна Строката-Караванська. Під час демонстрації промовляли Галя Лозинська від секції Комітету Оборони Валентина Мороза, яка займається обороною жінок-політв'язнів, голова Комітету Українок Канади пані Іванчук та посол до федерального парляменту і парляментарний секретар міністра праці Монро — Марк Меквиґен. Він сказав, що зусилля української громади, спрямовані на звільнення політв'язнів, яких запроторили у совєтські тюрми і концтабори, підтримують всі канадці і що в їхньому імені він і говорить. Про демонстрацію написала місцева преса, а телевізійна сітка СІТіВі передала інформації про демонстрацію по всій Канаді. Для преси був виготовлений спеціяльний комунікат, а для прохожих — летючки з інформаціями про українок-політв'язнів.

Попереднього дня, в п'ятницю 7-го березня Комітет Оборони Валентина Мороза опублікував в найбільш престижевій канадській газеті „Ґлоб енд Мейл" відкритий лист в обороні українських жінок-політв'язнів, підписаний п'ятнадцятьма в різних ділянках визначними жінками: (Джуді Ламарш — колишній міністер федерального уряду, а тепер професор права; Ґлорія Стайнем — публіцистка і активістка в ділянці прав жінки, Марґарет Атвуд — поетеса, сенатор Муріел Ферґусон та інші). В цьому відкритому листі висловлюється домагання, щоб совєтські власті проголосили з нагоди Міжнародного Року Жінки загальну амнестію для всіх жінок-політв'язнів.

У зверненні є включений лист, заадресований до Брежнєва, Подгорного і Косиґіна, який читачі можуть вирізати, підписати і вислати до Москви.

У СОВЄТСЬКИХ КОНЦТАБОРАХ ДЕРЖАТЬ ВАЖКО ХВОРИХ УКРАЇНСЬКИХ В'ЯЗНІВ

Ню Йорк (Комітет оборони совєтських політв'язнів). — За інформаціями з 33-го випуску „Хроніки поточних подій", в тяжкому стані здоров'я перебувають такі українські в'язні в таборі ч. 35 (Пермська область):

МИХАЙЛО ДЯК: 39-літній українець, бувший поручник міліції. Арештований в березні 1967 р. як один із провідників „Українського національного фронту". Його обвинувачували, між іншим, за „нелеґальне зберігання зброї чи вибухових сировин" і засуджено на 5 років тюрми, 7 років таборів і 5 років заслання. Дяк тепер хворіє на лімфогранульоматозу.

ВОЛОДИМИР ДЯК: арештований 1 червня 1971 р. у Львові. Його обвинувачували за поширювання листівок і брошурок проти русифікації України (одна із брошур називалася: „Українська мова в соціялістичній системі"). 12 жовтня Львівський обласний суд засудив його на 5 років таборів, а 17 жовтня 1972 р. йому добавили ще 5 років за здогадний кримінальний злочин. Володимир Дяк хворіє на гіпертонію.

ДМИТРО БАСАРАБ, засуджений на 25 років, хворіє на серце.

КОНСТАНТИН ДУЩ: член ОУН, арештований 1969 р., засуджений на 3 роки тюрми та 12 років таборів і 5 років заслання. Хворіє на гіпертонію.

МИКОЛА МЕЛЕХ: 1930 р. народження, філолог, арештований у Львові 1961 р. за участь в організації „Український національний комітет", засуджений на 15 років таборів. Має хворобу Паркінсона.

ЄВГЕН ПРОНЮК: з Києва, арештований 1972 р., бувший науковий співробітник Інституту філософії АН УССР, засуджений на 7 років таборів і 5 років заслання. Хворіє на відкриту форму туберкульози.

В 19-му таборі (табір для жінок) тяжко хворіє на гепатит і на закриту форму туберкульози НАДІЯ СВІТЛИЧНА. ІРИНА СЕНИК хворіє на туберкульозу.

ОЛЕКСАНДЕР СЕРГІЄНКО, учителька з Києва у Владимирській тюрмі також хворіє на туберкульозу.

Демократичні конґресмени проти допомоги для Камбоджі

Вашингтон. — У середу, 12 березня, демократичні члени Палати Репрезентантів на своєму кокусі 189-ма голосами проти 49-ох проголосували не давати жадної додаткової військової допомоги для Камбоджі та Південного В'єтнаму в цьому фіскальному році. З уваги на те, що демократи становлять велику більшість в цій Палаті Конґресу, коментатори вважають, що майже нема виглядів на те, щоб ціла Палата схвалила будь-яку допомогу. Думають, що Сенат також виступить проти надання додаткової військової допомоги для цих двох азійських країн.

Але кілька годин пізніше того самого дня Підкомісія для закордонних справ у Палаті Репрезентантів проголосувала надати Камбоджі 82.5 мільйона долярів військової допомоги до кінця цього фіскального року, який кінчиться 30 червня.

День раніше, у вівторок, 11 березня, Сенатська підкомісія для закордонних справ несподівано погодилася на компроміс, запропонований Білим Домом, щодо військової допомоги для Камбоджі. Голосуючи 4 проти 3-ох, Сенатська підкомісія проголосувала надати Камбоджі 125 мільйонів долярів додаткової військової допомоги.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Поневолені не мають приятелів

В Західній Азії є територія величиною 500 тис. кв. клм. з однорідним етнічним населенням, поділена між Туреччиною, Іраном, Іраком, СССР і Сирією. Населення цієї території, числом блозько 8,500 мільйонів людей, зараховується до старовинного народу курдів, відомих з історії як меди. Не зважаючи на таку велику територію і на чималe число населення, курди належать до поневолених народів, і в кожній державі, що має частину курдської території, йдуть намагання курдів асимілювати з даною країною. Ні одна з цих держав не є зацікавлена в тому, щоб забезпечити курдам бодай культурну автономію.

Ця справа має не лише теоретичний але й практичний характер, бо курди в поневоленні продовжують свою визвольну боротьбу, яка зосереджується тепер на території, окупованій Іраком. Вже більше року курдські повстанці в Іраку, під проводом ген. Мустафи аль-Базані, ведуть нерівну боротьбу регулярними іракськими військами. Цю боротьбу вони досі могли вести, враховуючи деяку допомогу воєнним вирядом та амуніцією від Ірану. Недавно Ірак заключив угоду з Іраном, відступаючи Іранові спірну територію, в заміну за що Іран погодився припинити всяку підтримку для курдів. Таким чином, іракський наступ на курдів увійшов у вирішальну стадію, і ледве чи повстанцям пощастить довго вдержатися.

Як відомо, давніше великим „оборонцем" курдської незалежности була Москва, але після того, як лівий уряд Іраку пішов на тісну співпрацю з СССР, Москва вже „не бачить" ще недавно в її оцінці „справедливої визвольної боротьби курдського народу". Мало того, Москва тепер радше заінтересована у ліквідації курдського повстання.

Курдська проблема за своїм характером — проблема інтернаціональна, але з уваги на те, що курдська територія є предметом зазіхань сусідів, ні ці сусіди, ні інші держави, інтереси яких з цим обширом в такій чи іншій мірі пов'язуються, не зацікавлені, щоб засада національного самовизначення, за яку з такою силою змагаються арабські, азійські й африканські народи на форумі ОН, могла бути застосована до Курдистану. Засада національного самовизначення — одна справа в теорії, а цілком інша на практиці.

З уваги на своє геополітичне положення, Курдистан і курди, про боротьбу яких писав наш поет Василь Симоненко, є пішаками на міжнародній шахівниці і мусять платити поневоленням у добу, коли навіть кількадесятитисячні африканські народи вже мають свої незалежні держави. Парафразуючи курдське прислів'я, можна сказати, що „поневолені ніде преятелів не мають".

Незадовільна реформа

Минулого тижня реформаторам в Сенаті пощастило проголосувати компромісову резолюцію, яка змінила правило, що стосується припинення так званих „філібастерів", тобто, безперервних промов під час сесії Сенату, які мають на меті перешкодити закінченню дискусій і не допустити до голосування членів цієї Палати Конгресу. В минулому дуже часто траплялося, що Сенат не міг схвалити конечних законопроєктів тільки тому, що не було потрібних двох третіх голосів присутніх сенаторів, щоб припинити „філібастерів", противників тих законопроєктів. Згідно з новим компромісовим правилом, треба буде три п'ятих голосів усіх сенаторів, щоб припинити звичайні „філібастери", але далі треба буде згоди двох третіх присутніх сенаторів, щоб припинити безперервну дискусію, яка стосуватиметься майбутніх змін у правилах, які охоплюють діяльність Сенату.

На перший погляд можна подумати, що ліберальні реформатори з обох партій дійсно здобули велику перемогу коли після довголітніх старань їм минулого тижня нарешті пощастило змінити дотеперішнє правило, бо відтепер треба буде тільки 60 голосів сенаторів, щоб припинити звичайний „філібастер", а в минулому треба було згоди 67-ох сенаторів, якщо усі 100 сенатори були присутні і голосували. В дійсності, нове компромісове правило навряд чи поліпшить ситуацію. Поперше, дуже рідко трапляється, що всі 100 сенаторів є присутні під час голосування над будь - якою справою, навіть дуже важливою. Таким чином, якщо в майбутньому, наприклад, на сесії буде присутніх тільки 85 сенаторів, то все одно треба буде згоди 60-ох із них, щоб припинити звичайний „філібастер", а за старим правилом треба було б згоди тільки 57-ох, тобто, двох третіх голосів присутніх сенаторів.

Подруге, компромісова реформа містить постанову, що для припинення „філібастерів", що стосуватимуться майбутніх пропозицій змінити правила, які охоплюють діяльність Сенату, далі треба згоди двох третіх присутніх сенаторів. Значить, щодо припинення такого роду „філібастерів" надалі залишається в силі попереднє правило.

Отже, нове правило не можна вважати ані „великою перемогою" реформаторів, ані навіть „важливим кроком вперед". Якщо не будуть введені дальші зміни в цьому правилі, то в майбутньому знову можуть трапитися випадки, коли мала група противників якогось законопроєкту зможе шляхом „філібастера" накидати свою волю більшості сенаторів, всупереч основній засаді демократії про рішення більшости.

Ліві військові кола зміцнюють свій режим у Португалії

Лісбона. — Невдалу спробу збройного перевороту під проводом ген. Антоніо де Спінолі ліві португальські військові кола намагаються використати для зміцнення своїх позицій в країні і для відсунення від всяких впливів центрових та правих елементів. З тією метою вони зорганізували військову Раду Революції, складену переважно з офіцерів лівого напрямку, а також почали чистку правих офіцерів у збройних силах та правих політичних діячів в уряді. Раду Революції військова ліва хунта покликала на засіданні 200-членної Асамблеї Руху Військових Збройних Сил, де досі переважали праві елементи. Після невдалої спроби перевороту ці праві елементи втратили свою позицію, бо сам Спіноля з найближчими співробітниками втік до Еспанії, а значне число запідозрених у змові старшин арештовано безпосередньо після здавлення перевороту.

Іван Овечко

ЗА ЛЮДИНУ ЧИ ЗА НАРОД-НАЦІЮ

(Порадком дискусії)

В „Свободі" з 25-го лютого надруковано дискусійним порядком статтю „Дилема: за права одиниці че народу". Автор „Дилеми" пропонує дати першість у нашій боротьбі за свободу українського народу боротьбі за людські права окремих одиниць-людей в Україні, а не боротися за визволення України в цілому. Нашу теперішню боротьбу, мовляв, вважають заанґажовані у міжнародній політиці — донкіхотством, отже треба відмовитися від нашої визвольної політики проти мілітарного імперіялізму, „не побренькувати шаблею" у зовнішніх виступах, а боротися лише проти культурного імперіялізму, що вміщується „в рами політики і коекзистенції" і має вигляди на підтримку й успіхи... А „приймаючи, що виграна за ці права принесе і перемогу в боротьбі за національне самовизначення", автор твердить, що „націоналізм і клич на самовизначення народів утратив популярність після 2-ої світової війни та що післяялтинська міжнародна система не знає права на самовизначення народів Европи". Усе це та інше автор ілюструє відповідними параграфами Чартеру ОН та Декляраціï Прав Людини.

Як видно, статтю писав або правник і блюститель „букви закона", або політик „сьогоднішнього дня" і „реальних можливостей негайних успіхів". І те і друге — добре і потрібне. Біда тільки в тому, що історія революційних рухів націй і народів знає дуже багато прикладів успішних результатів тих рухів без дотримання тих формул.

Вважати, наприклад, Ялту за останнє слово і вічний „статус кво" супроти Европи в той час, коли навіть в Америці росте рух за перегляд окремих точок тієї найчорнішої в історії Америки угоди з совєтами, або жахатися слова „націоналізм" тільки тому, що „розгуляний націоналізм у націвському виданні підважив у великій мірі повагу для цієї ідеї", коли в той же час увесь невільний світ сьогодні бореться під гаслом націоналізму, здобуваючи щороку визнання і признання, — це щонайменше пропагування не реальної політики і тактики нашої боротьби, а повзання у хвості історії і сучасности.

Ніхто з українських політиків не відкидає боротьби проти культурного імперіялізму Москви або боротьби за права одиниць у поневоленій Україні. Наші акції в обороні Мороза, Плюща та їм подібних і наші антирусифікаційні заходи-акції відомі в усьому світі, навіть мають деякі успіхи. Але будувати нашу визвольну політику лише на тому, щоб домогтися звільнення Мороза і сотень інших та осягти подвоєння україномовних публікацій в Україні, збереження культурних надбань нашого народу та дозволу на вживання рідної мови в країні — це означало б погодитися на „статус кво" України на віки-вічні. Чи для цього існує українська політична еміграція?

Автор „Дилеми" дуже вболіває нашим „побренькуванням шаблею". Так, ніби українська еміграція збирається йти визволяти зброєю Україну. А те, що ми називаємо підпільною революційною боротьбою, в нього називається „мілітаризмом", від якого він радить відмовитися. А тим часом, що мав би я — звичайний українець, не політик чи член будь-якого визвольного центру — сказати у відповідь на запит американського студента після моєї доповіді про переслідування українських інтелектуалістів та їхню підпільну публіцистичну діяльність: „А як, на вашу думку, кінчиться вся та діяльність? І що треба зробити, щоб того переслідування не було? — що маю відповісти? Що сказав би на те шановний автор „Дилеми"?

Я, наприклад, відповів так: „Якщо вільний світ морально не допоможе боротьбі тих інтелектуалістів, всі вони згинуть у в'язницях. Тому й прошу вашої допомоги врятувати їхнє життя". Оце й є те, що автор „Дилеми" називає „за права одиниці". А ось моя відповідь на друге питання: Щоб того переслідування не було в поневоленій Москвою Україні в майбутньому, Україна мусить стати вільною самостійною незалежною державою, якою вона колись була. І вона такою стане. Бо український націоналізм — не нацизм, не фашизм, а притаманне кожному народові національне почуття — росте в Україні з кождим днем і виросте в революційну силу, яка змете московсько-комуністичну окупацію і навіки відокремить Україну від Москви — СССР. Тоді і тільки тоді весь світ, у тому числі й Америка, матиме спокій у світі — тільки поділ тієї імперії на самостійні держави врятує світ від нуклеарної катастрофи. Оце й є те, що автор „Дилеми" називає „за права народу".

Як бачимо, не можна розділювати боротьбу за права одиниць від боротьби за права народу. Не можна навіть надавати першість тій чи іншій боротьбі, бож коли людина врізала собі палець, вона спершу лікує той палець, але в той же час лікує цілу руку. Без пальців немає повноцінної руки, а без руки не може бути пальців.

Я далекий від того, щоб твердити про брак помилок у нашій визвольній боротьбі сьогодні. Але назагал — у відповідь на „дискусійне" автора „Дилеми" — вважаю, що ми йдемо правильним шляхом: боремось за врятування одиниць у поневоленій Україні, але пов'язуємо ту боротьбу з боротьбою за всю Україну. Не може бути боротьби з культурним імперіялізмом без боротьби з мілітарним імперіялізмом. Навіть більше: ті чи інші успіхи в боротьбі з культурним імперіялізмом не обов'язково принесуть, — як це твердить автор словами: „приймаючи, що виграна за ці права (тобто права одиниці) принесе і перемогу в боротьбі за національне самовизначення", — перемогу і в боротьбі з мілітарним імперіялізмом, зате перемога в боротьбі з мілітарним імперіялізмом автоматично принесла б і культурну волю Україні.

Щождо „побренькування шаблею", то все залежить від того, хто й що тим „побренькуванням" вважає. Чи „побренькував шаблею" Тарас Шевченко, чи „побренькував" Іван Франко, коли світ ще менше цікавився національними почуттями і правами народів, ніж тепер, а вони писали безсмертні заклики не до врятування якогось лише Івана чи Степана з ворожої неволі, а до визволення всієї України?! Чи „побренькував пістолею" арабсько-палестинський націоналіст в Об'єднаних Націях, якого перед тим вважали за такого, що неварто з ним говорити, а сьогодні — всупереч усім параграфам, уставам і чартерам — з ним і його рухом рахуються як ніколи?

Пише автор „Дилеми": „Шлях до національної свободи через боротьбу за права одиниці не легкий. Все ж це єдиний шлях у нинішній політичній міжнародній констеляції І історія останнього чвертьсторіччя вчить і потверджує пропозицію, що це єдиний шлях".

А ми додамо, що, якщо бу-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Роман С. Голіят

НОВІ ЖИДІВСЬКІ ІМІҐРАНТИ В ЗСА

Кореспондент „Н. И. Таймсу" 9-го березня ц. р. в статті п. з. „Совєтські жиди знаходять трудність у пристосуванні до тутешнього життя" перевів інтерв'ю з Александром Цукорником, який вже 9 місяців живе в Кю Гарден, Н. И. На протязі останніх двох років 6.000 жидів, еміґрантів із СССР, поселилися в гарних дільницях Ню Йорку: в Брайтон Біч жиди з Грузії, інші скупчилися в районах Ріґо Парк, Форест Гілс і Кю Гарден. Усі згадані дільниці — апартаментові будівлі, рент в яких не дешевий.

В Римі й околицях ждуть на американські візи ще 2.100 совєтських жидів.

Коли пригадаємо собі часи масової української еміграції до ЗСА, то в той час ніхто з наших скитальців і не мріяв про помешкання у згаданих дільницях, але кожний шукав за дешевим рентом в дільницях американських міст, які носили назву „сламу".

43-літній Цукорник — по фаху фільмовий сценарист-письменник, а його дружина, піяністка. В Москві вони мали гарне три-кімнатне помешкання, державну працю і багато приятелів, в тому й дисидентських інтелектуалістів. Він каже: „Я думав, що я знав Америку. Я читав і я любив Марк Твейна, Джека Лондона, Стайнбека, Гемінґвея і Трумана Капоте, але література й життя не є те саме".

Жидівської культури й релігії вони починають вчитися щойно в ЗСА.

Тричі в тиждень Бет Ізраїль Медікал Сентер в Ню Йорку має виклади для російських лікарів. Незнання анґлійської мови й інший медичний перевишкіл забере кожному з них найменше 2 роки, заки ці лікари будуть готові до тутешніх вимог.

Цукорник каже: „Я здаю собі справу, що я залишив свою мову, свою культуру, бо я є людиною російської культури...".

Під цю пору його дружина вчить гри на фортепіяні у Вестчестер Консерваторії, заробляючи 200,00 дол. в місяць. Одне з оповідань Цукорника прийняв до друку новий журнал про російську літературу у Західній Німеччині. А. Цукорник вивчає англійську мову й плянує бути викладачем російської мови й літератури.

Події Другої світової війни він сприймав радше, як росіянин, а не жид. Для нього слова „Сталінград" і „Ленінград" мають більш емоційне значення, ніж „Авшвіц" і „Дахав", хоча він знав, що він є жидівської національности, бо так було написано в його пашпорті.

При кінці тієї статті в „Ню Йорк Таймсі" можна прочитати, що большевики свідомі того, що за допомогою сили вони не можуть стримати масової жидівської еміґрації з СССР на Захід, але вони застосували іншу тактику: вони вибирають з-поміж бажаючих виїхати такі групи людей, яким буде тяжко знайти працю за фахом. І тоді совєти знають, що ці еміґранти; письменники, інженери, вчителі, поети, педагоги, лікарі, які не володіють англійською мовою, і тому не зуміють пристосуватися до умов нового життя, — тим самим створять „армію невдоволених людей".

Немає тут нічого дивного, що нові пришельці із СССР невдоволені із свого нового життя на тутешньому ґрунті, але із шести тисяч нових жидівських еміґрантв із СССР тільки один повернувся до совєтського „раю".

Для колишніх українських скитальців, які переходили початкові роки на вільній землі Вашинґтона, умови були багато гірші від тих, в яких опинилися жидівські еміґранти з СССР. Особиста свобода важливіша за працю за фахом, чи за щось подібне, чого їм бракуватиме. Кожний з новоприбулих із СССР повинен бути радий, що в ЗСА може свобідно проживати, бо ніхто вночі не застукає до його дверей і без ніякого суду не вивезе його в тайгу і тундру Сибіру, або в які інші місця тієї нелюдської, рабовласницької країни.

Лука Луців

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

Анатоль Гак (Мартин Задека). ВІД ГУЛЯЙ-ПОЛЯ ДО НЮ ЙОРКУ. Спогади. Новий Ульм - Філядельфія. Обкладинка роботи мистця В. Дорошенка, 1973, ст. 328.

З радістю вітаємо появу цієї книжки спогадів, бо наші люди не дбають про те, щоб лишати тривкіші сліди своєї праці, які були б джерельним матеріялом для майбутніх істориків і допомагали б пізнавати дійсну, а не викривлену правду. Вже аж два рецензенти стараються по-своєму вияснити деякі проблеми. Анатоль Гак написав ці спогади і попередив їх цитатою з автобіографії Остапа Вишні, який поспішав із своєю автобіографією, бо не знав, чи хтось „візьметься за його біографію, як він дуба вріже"... А так, писав він, як „сам зробиш — знатимеш уже напевно, що вдячні нащадки ніколи тебе не забудуть".

Автор поспішав, бо йому 20 червня 1973 р. минуло 80 років, і тепер він може довший час втішатися своєю книжкою, чого бажатиме йому кожний читач його спогадів.І ми йому цього бажаємо, бо А. Гак, як вірно написав Григорій Костюк в „Нових Днях" (1974, березень, ст. 32) „дав не тільки цінний документ для історика нашої культури з останнього 70-річчя, але й належно виконав свій обов'язок перед історією, в якій він не тільки жив, але й своєю працею залишив у ній свій помітний слід". Як подає згаданий Г. Костюк, Анатоль Гак досі видав 24 книжки, між якими є фейлетони й гумористичні оповідання, психологічно - побутові оповідання, драми й комедії та два романи.

Його найновіша книжка „Від Гуляй - Поля до Ню Йорку" має підзаголовок „Спогади", але це не спогади автора про своє життя. Тільки на початку книжки автор згадує про свою родину та про Гуляй - Поле, — про свого прадіда Дмитра (1805-1903) та про Нестора Махна, який ще за царських часів належав до анархістів (роки 1900-1912). Анатоль Гак цікаво оповідає про Махна, розвінчуючи його з тієї легенди, героєм якої його зробили різні автори.

Дальші спогади А. Гака займаються такими особами, як Дмитро Геродот, Микола Міхновський, Дмитро Бузько, Олекса Варава (Кобець), Микола Головобородько, Сергій Пилипенко, Микола Хвильовий, Остап Вишня, Яків Мамонтов, Аркадій Любченко, Юрій Смолич та численні інші, бож автор подає історію літературного процесу в Україні в 20-их і 30-их роках. Ці спогади — історія про трагедію України під диктатурою Сталіна, — повинні зацікавити кожного, хто хоче знати повну правду про те, як українці самі себе вини-щували, щоб приподобатися Москві, яка вкінці нищила і тих, які їй допомагали, думаючи цим зберегти своє життя.

Таке враження має читач, який читає цю книжку спогадів, немов сенсаційний роман, і який пригадує собі, як наші гетьмани хилилися перед Москвою, а вкінці кінчали в московських тюрмах. Хвильовий і Скрипник покінчили життя самогубством, побачивши, до чого йде. Інших Москва нищила сама. Згаданий вище Дмитро Бузько був гарячим українським патріотом, вкінці працював у Чека - ГПУ — та „не зважаючи на всі чекістські заслуги, з ним сталося те ж саме, що й з багатьма українськими письменниками, його через якийсь час „чорний ворон" одвіз... до в'язниці НКВД, звідки він уже не вернувся".

Б. Миколин в рецензії на книжку А. Гака вірно ствердив, що „автор не приховує фактів, через що його спомини мають більшу історичну вартість" (Українська Книга, 1974, III, ст. 90). Гак признається, що в грудні 1918 р. з покаяннями „вислухав слова М. Міхновського", який в травні 1917 р. сказав був йому: „Суне на Україну московська орда... Москаль — чи він білий, чи червоний, чи ще якийсь там — однаково москаль. А ви заперечували". Автор пише: „Тим то мені довелося перед ним трохи покаятися".

Автор цих рядків може ствердити, що А. Гак вірно згадує про випадок з російським прапором на Думі в Києві 31 серпня 1919 р., бо він був тоді біля Думи в однострої старшини УГА, частини якої обсадили були Думу і поштовий будинок в сусідстві.

Коли читаємо про літературне життя в Україні в 20-их і 30-их роках і дещо знаємо про те, що діється тепер на літературному фронті там, — то бачимо, що, як казав гетьман Мазепа, — „през незгоду всі пропали, самі себе звоювали". Під час літературної дискусії Хвильовий і Пилипенко „вимахували один на одного романтичною шпагою та реалістичним істиком", а їхні „ударники голоблями... і гамселили ними усіх поспіль — винних і невинних. Лайливі слова, наклепи, цькування, навіть одверті доноси на сторінках преси" (194).

Порядок зробив „старший брат", ЦК КПСС видав постанову про „перебудову літературно - художніх організацій", чим зліквідував літературні організації, на трупах яких виникла Спілка письменників. І голова Тимчасового організаційного комітету Кулик радів цим фактом: „Усі ми заблудили, всім нам було темно в очах. І тільки завдяки мудрій постанові ЦК партії над нашим літературним фронтом засяяло сонце правди. І засяяло назавжди. Бо, того,

(Закінчення на стор. 3-ій)

Петро Одарченко

БЕЗСМЕРТНИЙ ТВІР ГЕНІЯЛЬНОГО ПОЕТА

(До 130-ліття „Кавказу" Т. Г. Шевченка)

2

Відомий грузинський поет Н. Міцішвілі переклав „Кавказ" на грузинську мову. Глибоко зворушений і зачарований могутньою силою Шевченкового твору, він написав коротку передмову, в якій дав таку характеристику „Кавказу": „Ця поема... являє собою такий шедевр революційної поезії, рівного якому не дала поезія XIX століття ні в Росії, ні за кордоном. Ми в Грузії знали Шевченка, але не уявляли собі, що він така велика і могутня творча величина. Шевченко постає перед нами як ґрандіозний, світового маштабу революційний поет, як незламна особа, стоїчне сумління своєї країни, рицар-борець, який органічно ненавидів тиранів і гніт. Діяпазоном своєї творчости Шевченко, безсумнівно, належить до числа геніяльних письменників."[14]

„Безсмертя Шевченка, — каже Георгій Леонідзе, — це безсмертя орла, який за народним переказом, спалює себе і знову народжується з полум'я і попелу. Пісня його безсмертна, як безсмертний і сам народ, що його породив.

Як Прометей,
з великою любов'ю,
Долаючи тьму,
ти ішов до нас.
І жовч, і біль,
замішані із кров'ю,
Ти випивав до дна
в жорстокий час.

Та чорним хмарам
сонця не закрити,
Воно промінням
хмари пробива,
І хоч твої вірші
сльозами змиті,
Але народ в них
сили здобува.
Вони палають
полум'ям високим,
Вогонь життя в них
б'ється і тепер,
Бо твій „Кобзар" — це
сизокрилий сокіл,
Що на льоту вражає
хижу смерть.[15])

Високу оцінку здобув Шевченко і на Заході. Найвидатніший дослідник творчости Шевченка в Европі шведський славіст Альфред Єнсен (1859-1921) дуже високо оцінив твір Шевченка „Кавказ". Ось як він писав про цей славетний, безсмертний твір: „Вершиною поетичної творчости Шевченка є, на мою думку, поема „Кавказ", яку він, переписавши, вислав авторові „Дзядів" Міцкевичу, що перебував тоді в Парижі... Для Шевченка Кавказ є символом людського горя, символом волі, за яку багато героїв пролило свою кров... Душевне обурення поета скероване насамперед проти миколаївської системи, яка „від молдаванина до фіна" поневолює вільний дух, прагнучи завоювати народи, і проливає ціле море крови і сліз. Поет бичує жорстокість цієї держави, яка тільки й ставить своєю метою „тюрми мурувати, кайдани кувати"... Проте поет не впадає у відчай. Бо, „не вмирає душа наша, не вмирає воля" і, не зважаючи на прагнення властей, ніхто „не скує душі живої і слова живого".[16]

Чи поезія Шевченка „Кавказ" має лише історичне значення? Ні! Шевченків твір „Кавказ" такий же актуальний, такий же близький нашій сучасності, як він був актуальний і для того часу, коли цей твір був написаний. Царська Росія — тюрма народів — лише змінила свою вивіску, але суть Росії залишилася та сама, а гніт, терор і звірства незрівняно збільшилися. Досить тільки згадати голод 1933 р., криваву єжовщину, масове винищення кращих представників української інтелігенції й селянства, масові арешти, виселення за межі України, нищення людей в концтаборах на засланні; масове винищення кавказьких народів, татар, калмиків, литовців, примусову русифікацію, нищення культурних цінностей поневолених Москвою народів. Всі ці надзвичайно жорстокі методи поневолення народів у теперішні часи в СССР в тисячу разів страшніші й жостокіші від методів Царської Росії. Безмежні страждання, безмежне горе мільйонів людей — жертв ненаситної жорстокої Москви.

В наслідок такої надзвичайно жорстокої колоніяльної політики сучасної Росії-СССР у всій країні розливається море сліз і крови замучених людей.

Палке геніяльне слово Шевченка спрямоване й проти теперішнього деспотизму, поліційного терору, проти новітнього кріпацтва — колгоспної системи. „Блага", що несла і несе тепер Росія поневоленим народам, ті самі: тюрми, кайдани, „неісходима" Сибір із своїми каторжними концтаборами й засланнями та „московська отрута" з „московської чаші". І таке ж лицемір'я, як і за часів царської Росії. Тільки тоді всі злочини прикривалися фразами про „благоденствіє" та про християнську „любов до ближнього", а тепер — фразами про „дружбу народів" та про „щасливе, заможне життя".

Шевченкові заклики: „Боріться — поборете!", „Не вмирає душа наша — не вмирає воля!" звернуті до українського й усіх інших поневолених народів.

Образ нескореного безсмертного Прометея — це образ нашого нескореного героя Валентина Мороза! Пригадаймо, як Мороз розгадав наміри своїх ворогів. У своїй заяві „Замість останнього слова" незламний український борець писав: „Єдиний Мороз, з якого ви мали б Велику користь — це покірний Мороз... Але такого Мороза ви не дочекаєтесь НІКОЛИ... То ж будемо битись... саме тепер потрібно, щоб хтось показав ПРИКЛАД ТВЕРДОСТИ...[17]

І Мороз, не зважаючи на найжорстокіші муки й страждання, як гордий Прометей, зберігає свою завзятість нескореність, мужність, твердість і непохитність. Мороз не боїться смерти, бо він уже

(Закінчення на стор. 3-ій)

14) В. Імедадзе. Цит. праця, стор. 5-6.
15) Георгій Леонідзе. „Політ орла". Зб. „Світова велич Шевченка". Том 2. К. 1964, стор. 363-364.
16) Петро Одарченко. Світова слава Шевченка. Чікаґо. 1964, стор. 54-55.
17) Валентин Мороз. Есеї, листи й документи. (Мюнхен). В-во „Сучасність", 1975, стор. 137, 139.

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

(Закінчення зі стор. 2-ої

що ділося досі між нами, вже ніколи не буде" (ст. 195).

Інші письменники заявляли:

— Навколішках дякуємо ЦК партії за його мудру постанову!

— Гаряче спасибі ЦК партії за його дорогоцінний подарунок!

— Хай живе людолюбний ЦК партії, що врятував українську літературу від остаточного розгрому!

Це було 43 роки тому, і від того часу українська література пережила правдивий погром. У 1933 р. заарештовано Михайла Ялового, 13 травня т. р. застрелився Микола Хвильовий, 12 липня застрелився Микола Скрипник, а 29 листопада в тому самому році заарештували і противника Хвильового Сергія Пилипенка. А. Гак пише про це:

„Услід за цими чотирма жертвами московсько - комуністичного терору, головним привідцем якого був ЦК КПСС, гепеісти - енкаведисти забрали на згубу не десятки, не сотні — тисячі науковців, учителів, письменників, художників, акторів та інших представників української інтелігенції, чиїми костьми засіяні терени Біломорського каналу, Соловецьких островів та холодні тундри північно - східнього Сибіру" (199).

До смерти Хвильового й Скрипника письменники „зобов'язані були доносити один „на одного", а після смерти згаданих осіб, пише А. Гак, „нас стали змушувато до того, щоб ми доносили і самі на себе". Заохочував до цього публічного каяття в Літературному будинку вищезгаданий Іван Кулик, шепочучи на вухо вибраній жертві з письменників:

— Виступайте, тиваришу... Ми всі, як один, повинні виявляти свої помилки.

Стенографістки записували ці самообвинувачення, якими пізніше послуговувався слідчий НКВД, показуючи заарештованому його каяття, підписане ним самим. Так сам себе оскаржив Остап Вишня, який „признався" до того, що „шкодив радянській владі", переробляючи „Запорожця за Дунаєм" та „Вія". За кілька днів був він заарештований. „Спочатку енкаведисти заарештовували тих письменників, на кого були доноси, тепер почали заарештовувати вже й самих донощиків", між ними „найретельнішого між ними" — Антона Дикого (235).

Немає місця на докладніший огляд цієї змістовної й цікавої праці. Та треба коротенько згадати про те, як А. Гак оцінює вірно подані факти. Він пише, що Юрій Лавріненко в книжці „Розстріляне відродження"... взяв Пилипенка на глум, називаючи його „нещасливим теоретиком мистецтв з рамени псевдописьменницької організації „Плуг". Гр. Костюк старається оборонити Лавріненка, мовляв, він „не позбувся сантиментів тієї доби", коли велася літературна дискусія... але ця оборона не дає ще повного відпущення гріхів, бож у „Плузі" були таки справжні письменники", яких прізвища добре знає автор „Розстріляного відродження", який „був не тільки членом „Плуга", а й, як про це подейкують люди, послужливо носив слідом за Пилипенком плужанського істика" (170). Це пише А. Гак.

Згаданий вже рецензент В. Миколин, правильно твердить, що Москва була б нищила український духовий провід навіть тоді, коли б „Хвильовий був стриманішою, обачнішою та далекогляднішою людиною" — як цього хотів би Анатоль Гак.

Треба вже нам всім знати, що „наступ Москви на Україну був давно запляновавний, і мовчанка Хвильового була б його не змінила" (Миколин, ст. 91). Цей наступ почався, гадаємо — зараз після Переяславської умови в 1654 р., на жаль, українці тяжко це розуміють, і в 1917 і 18-му роках мало було таких, як Микола Міхновський, який пізнав, що „московська орда суне на Україну" і що „москаль — однаково, чи він білий, чи червоний, чи ще якийсь там — однаково москаль". Москва нищить українців не тому, що вони „недобрі марксисти чи леніністи", а тому, що вони українці. Це видно і тепер, коли в тюрмах сидять ті українці, які домагаються здійснення програми Леніна, який обдурював українців, щоб легше над ними запанувати.

∴

Наприкінці автор згадує про свою працю в редакції „Українських вістей", які появляються в Новому Ульмі в Німеччині, та про боротьбу, яку вело проти того часопису так зване „блискуче відокремлення". Прихильники цього „відокремлення", мабуть, тепер соромляться, коли це читають, і коли знають, що Лівицький порозумівається зі Стецьком.

14-го травня 1949 р. А. Гак був уже в Ню Йорку, де його вітали представники ЗУАДК-у. В 1973 р. він видав цю книжку спогадів, яка подає багато матеріялу до історії літературного руху в Україні в 20-их і 30-их роках.

Може не всі оцінки автора на сто відсотків правдиві, але вони цінні, бо дають базу до пізнання того всього, що ділося, та що і як тепер діється в поневоленій Москвою Україні...

БЕЗСМЕРТНИЙ ТВІР ГЕНІЯЛЬНОГО ПОЕТА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

через свою нескореність і твердість став безсмертним. Кати московські замурували Мороза в камері Володимирської в'язниці, ізолювали його від світу, примусили його мовчати. Але, як каже Мороз — Буває мовчання голосніше від крику. І, навіть знищивши мене, ви не зможете його заглушити. Знищити легко, — але чи задумувалися ви над такою істиною: знищені часом важать більше, аніж живі. Знищені стають прапором. Знищені — це кремінь, з якого будуються кришталеві фортеці в чистих душах". [13]

Так само, як Шевченко у своєму творі „Кавказ" став захисником не тільки українського народу, а всіх поневолених народів, — так само й Мороз виступив в обороні культур інших народів, в обороні їх прав на самостійність і незалежність.

Шевченко з прометеївським духом мужности, наполегливости, безкомпромісовости й нескорености та його вірні послідовники — борці за Волю і Незалежність українського народу й інших поневолених народів — Франко, Леся Українка, а в наші часи Валентин Мороз та інші вірні сини й дочки України — дають нам приклад, як треба боротися за права, свободу й незалежність народу і дають підставу вірити в здійснення великих Шевченкових ідеалів, бо як пророкував у своєму безсмертному „Кавказі" наш Національний Пророк:

Не вмирає душа наша,
Не вмирає воля.
І не ситий не виоре
На дні моря поле,
Не скує душі живої
І слова живого!

13) Там же, стор. 138.

387-ий Відділ УНС у Вилимантик відбув річні збори

В неділю 23 лютого 1975 року тут в залі Українського Народного Дому відбулися 37-мі Загальні Збори 387 Відділу УНС Т-ва „Любов". Наради відкрив голова Відділу Андрій Смук і, привітавши всіх присутніх, зарядив вшанування однохвилинною мовчанкою померлих членів Відділу, а головно згадав про передчасну смерть довголітнього секретара Відділу сл. п. Василя Олійника. Відтак приступлено до вибору президії зборів і Номінаційної комісії. На предсідника для переведення зборів обрано Михайла Плеща, на секр. Володимира Ардиковського. До Номінаційної комісії обрано Костя Івана, Паращака і Кльоца Михайла. Передаючи ведення нарадами президії зборів, голова Відділу Андрій Смук привітав представників установ і запросив їх до президії, а саме: Степана Гавриша — головного організатора УНС, Василя Шулевського — головного радного Союзу Українців Католиків „Провидіння", голову місцевого Відділу УККА Василя Головчака, заступника голови УНДому в Вилимантик Івана Здирка і керівника української радіопрограми „Українські Мелодії" Михайла Тимкова.

Приступивши до переведення нарад, голова президії Михайло Плещ зарядив відчитання протоколу з останніх Річних Зборів, який відчитала пані Ірина Олійник як діючий секретар. Протокол прийнято без змін і приступлено до звітів членів уступаючої Управи. Звіти склали голова Андрій Смук і діюча секретарка пані Ірина Олійник. Андрій Смук в звіті згадав про невіджалувану смерть довголітнього секретаря Василя Олійника, а відтак згадав і про труднощі, які треба було поборювати, щоби задержати Відділ на відповідному поземі. Він висловив в імені всіх присутніх подяку і признання для пані Ірини Олійник за це, що вона погодилася по смерті мужа сповняти обов'язки секретаря. Звітуючи за секретаря Відділу, Ірина Олійник інформувала присутніх про пророблену многогранну працю членів Управи Відділу.

За її словами на протязі року Відділ зібрав і переказав до УНС 10.807,90 дол. членських вкладок, зорганізував 22 нових членів під час спеціяльної ювілейної акції, коли 40 нових членів здобули грошеві нагороди на загальну суму 5.000 дол. — два члени з 387 Відділу були між щасливими, а саме Розалія Курник виграла 250.00 дол. і Володимир Домаґа виграв 100.00 дол. Звіт голови і секретаря ще доповнили заступник голови Михайло Тимків і організатор Відділу Михайло Хомій.

За Контрольну комісію вичерпний звіт зложив Григорій Укарма, який поставив внесок на уділення уступаючій управі вотуму довір'я з признанням, що присутні і зробили. Зчерги відбулася конструктивна дискусія над звітами, після чого одноголосно обрано нову Управу Відділу на 1975 рік в такому складі: Андрій Смук — голова, Григорій Укарма — заступник голови, Ірина Олійник — касир, Михайло Хомій — організатор нових членів, Михайло Тимків — заступник організатора. Контрольна Комісія: Михайло Кльоц — голова, Юрій Тучкевич і Михайло Плещ — члени.

Зчерги голова президії Михайло Плещ запросив до слова головного організатора УНС Степана Гавриша, який привітавши всіх присутніх, зложивши побажання і гратуляції новообраній Управі Відділу, заторкнув ряд важливих справ цілости Союзу. Новообрану Управу вітали ще головний радний Союзу Українців Католиків „Провидіння" Василь Шулевський, голова Відділу УККА в Вилимантик Василь Головчак, Член Управи Відділу УККА в Норвіч — Григорій Укарма, Михайло Тимків — голова УНДому і Іван Здирко — заступник голови УНДому — Вилимантик.

Слід підкреслити, що наради, в яких взяло участь 34 особи, були конструктивними і є всі надії, що Управа виконає свою річну квоту, яка виносить 25 нових членів.

Наради закінчив подякою новообраний голова Андрій Смук, а відтак відспівано український національний гимн.

С. Ч.

Семінар Конґресу Української Вільної Політичної Думки

У різних українських організаціях не раз висловлювали думки, що корисно було б переводити зібрання з відповідними доповідями, щоб розглядати на них актуальну політичну проблематику з метою піднесення рівня політичного мислення та розвитку громадської опінії, проте не не знаходилося охочих здійснити це практично. Нарешті в 1972 р. проводи трьох демократичних організацій — УРДП, ОУНз та УНДО — домовилися розпочати практично цю справу і для керівництва нею утворили Тимчасовий Секретаріят Конґресу Української Вільної Політичної Думки (КУВПД) на чолі з д-ром А. Фіголем. Незабаром були створені Крайові Секретаріяти КУВПД. Насамперед Крайовий Секретаріят був заснований у ЗСА в Ню Йорку. Він звернувся до теренових політичних угруповань з пропозицією приєднатися до цієї акції, але охочі не знайшлися і ми розпочали працю самі. І ось уже третій рік діє тут Крайовий Секретаріят КУВПД і за цей період часу він підготовував і перевів тринадцять студійних семінарів, з них 10 в Ню орку.

Про кожний семінар появлялося повідомлення в „Свободі", а часом і репортажі. На доповідувачів запрошувано компетентних осіб різних ідеологічних орієнтацій. Назагал переведені семінари були цікавими і корисними, як про них висловлювалися відвідувачі.

У цьому звідомленні хочемо схарактеризувати два останні семінари. Перший з них відбувся в Ню Йорку 4-го січня ц. р., з доповіддю ред. Р. Ільницького на тему: „Валентин Мороз — народний герой чи лідер нації". Морозові було 26 років, коли він прочитав працю І. Дзюби „Інтернаціоналізм чи русифікація", й оцінив його, як лідера нації. Коли ж Дзюба заламався, В. Мороз дуже це пережив, бо вважав, що лідер нації не сміє заломлюватися. Очевидно В. Мороз відчув тоді в себе достатньо моральних сил і прийняв рішення заступити І. Дзюбу. У кінцевому слові на суді він сказав: „На мою долю випало стати в проводі народу — натхнеником його визвольної боротьби". Потвердження цього рішення знаходимо в памфлетах Мороза, найталановитіший з них — „Серед снігів".

Недавно українська молодь переводила широку кампанію на захист В. Мороза. Дехто тоді питав: „Чому ж забули про інших опозиціонерів, що поневіряються по совєтських концтаборах?" А тому, на нашу думку, що він проголосив був тоді „голодівку до смерти" і треба було рятувати його життя, а також і тому, що Валентин Мороз силою свого духа й волі піднісся на позем народного лідера і надхненика нації у визвольній боротьбі. Отже, він з народного героя перетворився на лідера нації.

Другий із останніх двох семінарів також відбувся в Ню Йорку 9-го лютого ц. р. На його зміст склалися дві доповіді: перша — д-ра Василя Глазкова, провідного діяча козацького самостійницького руху, на тему: „Враження від зустрічі з Олександром Солженіциним і його погляди на національне питання в Совєтському Союзі". Д-р В. Глазков говорив по-українськи. Він розповів, що добитися зустрічі і розмови з О. Солженіциним дуже трудно, бо він інтенсивно працює над своїми наступними публікаціями. Умови життя родини Солженіциних, тобто мешкання, умеблювання, одяг членів родини — дуже скромні. Солженіцин пояснює, що вони не потребують розкошів і майже всі прибутки від продажу книг він передає у фонд для матеріяльної допомоги родинам репресованих комуністичним режимом. Солженіцин — це людина великого формату з високим моральним потенціялом і відвагою. Він — талановитий письменник, що з посвятою і завзяттям бореться за духове оздоровлення народів у СССР, за політичні свободи й пошану до людини. У своєму інтерв'ю, на Стокгольмській прес-конференції і в уже опублікованих творах він висловився проти насильного втримання будьякої нації в Московській червоній імперії і засуджує це явище.

Другу доповідь прочитав д-р Василь Гришко, голова УРДП. Доповідач подав додаткові окреслення поглядів і спрямувань О. Солженіцина та відношення їх до української національної проблеми. Він проти примусового втримування не-російських народів у межах СССР, як своєрідних колоній. Також доповідач звернув увагу на постулят „каяття", окреслений Солженіциним у публікації „Із під брил".

Обидві доповіді були на високому поземі і викликали зацікавлення.

Не зважаючи на наявність у той день кількох зібрань, на семінар прибуло поверх 80 осіб. Присутні ставили доповідачеві багато запитів, а також відбулася дискусія, у якій заторкнуто лист Солженіцина до вождів Совєтського Союзу та його праці, спрямовані на моральне відродження народу. Подаємо кількох дискутантів: Інженери Л. Пахолюк, Жуковський, А. Гудовський, от. М. Кохановський, дир. Ю. Ревай, д-р Кушніренко, Д. Мельник, Прадещук та ін.

Крім українців на семінар прийшли також особисті приятелі д-ра Глазкова — грузин Гр. Абуладже з дружиною і полковник козацьких військових частин Єлисеївський.

А. Гудовський

Нова Управа Відділу УККА у Філядельфії

В неділю, 16-го лютого 1975 р., відбулися Звичайні Загальні Збори Відділу Українського Конґресового Комітету Америки у Філядельфії. На Зборах обрано нові керівні органи Відділу в слідуючому складі::

УПРАВА

Проф. д-р Петро Стерчо — голова, д-р Ярослав Бернадин — перший заступник голови і пресовий референт інж. Михайло Нич, другий заступник голови і референт зовнішних зв'язків мґр Іван Скочиляс, третий заступник голови і референт УНФриду д-р Микола Ценко, четвертий заступник голови для спеціяльних справ інж. Методій Борецький, пятий заступник голови Роман Савчак — секретар, Борис Прокопович — англомовний секретар, дир. Іван Шаран — касир і директор канцелярії, д-р Наталія Пазуняк — культурно-освітний референт, мґр Володимер Яців — організаційний референт д-р Володимир Чума — суспільна опіка, Михайло Ковальчин — імпрезовий референт, інсп. Микола Алексевич — комбатанти, мґр Уляна Мазуркевич, п-і Ірина Скульська і Давіня Швед — чужомовна преса і Комісія Комітету Оборони Мороза, Петро Ґенґало — координатор оборони людських прав і допомоги політ. в'язням. Вільні члени.: Наталія Лопатинська, Роман Кравців, Петро Тарнавський, інж. Володимир Качор, д-р Теодозій Онуферко, Іван Гош і Степан Волянюк. Крім вичислених, членами Управи є представники слідуючих організацій: Пласт, Студенська Громада, СУМА, ОДУМ, ОМУС, ТУСМ і ЗАРЕВО.

Контрольна Комісія:

Д-р Іван Скальчук — голова, д-р Олександер Білик, о. мітрат Степан Біляк, Мирон Ганушевський, Роман Гевко, Микола Бачара і Михайло Кічула.

Громадський Суд:

Проф. д-р Богдан Гнатюк — голова, д-р Богдан Гевринк, Віталій Трипупенко, Володимир Зуляк, Микола Припляк.

Комісія УНФонду:

Мґр Іван Скочиляс — голова, Петро Тарнавський, мґр Володимир Яців, д-р Богдан Сілецький, Василь Колінко, п-і Наталія Лопатинська, Василь Тисак, Іван Кігиицький.

Президія Звичайних Загальних Зборів:

Президії

Роман Кравців — секретар

ЗА ЛЮДИНУ ЧИ ЗА НАРОД-НАЦІЮ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

дувати визвольний рух на історії лише чверть сторіччя, то навіть і на боротьбу за права одиниці треба махнути рукою, бо великих успіхів та боротьба не мала. Але в тому то й річ, що ніякий визвольний рух не будується на історії 25 років. 25 років — це ніяка історія, це тільки сучасність. І твердити, що мовляв, он дивиться на німців — вони і сильніші і політично більш досвідченіші, вказуючи на їхню „остполітік" як на щось розумне і доречне — досить мало переконуюче. Поперше, німці ніколи не були мудрими політиками, а подруге — ту „остполітік" зробила партійна кліка в Німеччині, яка була готова навіть на гірше, коли б не вчасне викриття сітки совєтського шпигунства. Політика Аденауера була інакша...

Тож, віддаючи належне авторові „Дилеми", який в основному правильно змалював сьогоднішню картину міжнародної констеляції, на його заклик „призадуматися" — відповідаю в ході цієї дискусії на його питання його ж словами з першого абзацу статті: Куди дорога? Через боротьбу за людські права до самовизначення нації, чи навпаки? Ми хочемо боротися водночас за одне і друге.

У ДВАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Найдорожчого ЧОЛОВІКА
проф. Миколи Кокольського
складаю 20.00 долярів
на Фонд Оборони Валентина Мороза.
НАДІЯ КОКОЛЬСЬКА з Родиною
Ню Йорк, 11 березня 1975 р.

В П'ЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Невіджалуваного
ЧОЛОВІКА і БАТЬКА
сл. п.
інж. арх. СВЯТОСЛАВА ІГОРЯ ЯЦУШКА
буде відправлена
СВЯТА ЛІТУРГІЯ
в неділю, 16 березня 1975 року
в церкві св. Юра в Ню Йорку
7-ма вулиця, в годині 10-ій ранку.
Про молитви просять —
ДРУЖИНА і СИН

✠

У глибокому смутку сповіщаємо Рідню, Друзів і Знайомих болючою вісткою з України, що у Львові, дня 13 лютого 1975 р. по короткій, але тяжкій недузі, на 90-му році трудолюбивого життя, упокоївся в Бозі
сл. п.
ГРИГОРІЙ КОЛЦЬО
бувший директор гіпотечного відділу Окружного Суду в Перемишлі.
ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА в Українській Католицькій Церкві БОГОЯВЛЕННЯ в РОЧЕСТЕРІ, Н. Н. буде відслужена в П'ЯТНИЦЮ, 28-го БЕРЕЗНЯ 1975 р., о год. 11-ій рано.
ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!
Брат — ВОЛОДИМИР з Родиною
Сестра — ЛЮБА КОЛЦЬО-МУРИН
Братанок — ВОЛОДИМИР ТАРНАВСЬКИЙ з Родиною
Сестрінка — МАРІЯ КРИЖАНІВСЬКА з Родиною
Братанок — ОСИП КОЛЦЬО з Родиною

†

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями та Знайомими, що в четвер, дня 27-го лютого 1975 року відійшов у Вічність, прийнявши Найсвятіші Тайни, наш Найдорожчий БАТЬКО й ДІДУСЬ
бл. п.
ІВАН ЗАВАДІВСЬКИЙ
уроджений 7-го липня 1900 р. в Слободі Золотій на Бережанщині.
ПОХОРОН відбувся в понеділок, 3-го березня 1975 року з Української Католицької Церкви св. Йосафата, на кладовище св. ап. Петра і Павла в Пармі, Огайо.
В глибокому смутку залишились:
сини — ГРИГОРІЙ з дружиною АННОЮ і дітьми: ЯРОСЛАВОМ, ІРИНОЮ і ЛЮБОМИРОЮ
дочка — СОФІЯ з мужем ТЕОДОРОМ КРАВЦЕМ і дітьми: ТАРАСОМ, ДОРКОМ і МАРКОМ
та близька і дальша Родина в Україні й на еміграції

†

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок, 11-го березня 1975 року, після короткої і тяжкої недуги, на 72-му році життя, відійшов у Вічність наш Дорогий ПРИЯТЕЛЬ і КРАЯН
бл. п.
ПАВЛО (ПАНЬКО) БАРАН
Покійний був родом з села Вірко, пов. Перемишль. Осиротив дружину, сина і внуків на Україні.
ПОХОРОН і ПАНАХИДА — у четвер, 13-го березня 1975 р., о год. 1-ій по пол. на цвинтарі Woodland, Newark, N.J. В'їзд на цвинтар з 18 Avenue, Newark, N.J. Збираємося коло брами цвинтаря.
ОЛЕКСАНДРА РАДОМСЬКА і МИКОЛА ПІДГІРНИЙ
— приятелі

УСО „ТРИЗУБ" ВІДБУВ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

го характеру) коротко звітував Михайло Кічула. Додаткові пояснення до фінансового звіту, до касових оборотів і зіставлення зисків і втрат подав касир Василь Манько. Цікавим був звіт Михайла Юрчака про спортову діяльність. 1974 рік був роком аматорів у спортовій ланці. Тепер чинні 5 аматорських дружин і 1 професійна. Розіграно 12 професійних і 100 аматорських змагань, в яких брало участі 110 гравців. Нажаль, не дописала наша публіка. Мала кількість глядачів спричинює більші видатки Клюбу для спортової діяльности ніж будь-коли досі. В дискусії над звітами забирали голос старі „тризубівці": Роман Пазуняк, Маріян Коженьовський, Нестор Павлюк, Степан Микитка, Козак, В. Варварів. Дискусії, як і звіти, короткі і ділові, хоч часом і темпераментні.

На внесення Контрольної Комісії збори признали абсолюторію уступаючій управі з признанням за її працю та вибрали нову управу в такому складі: Степан Бризей — голова (це вже на десяту каденцію), Петро Чорій і Роман Савчак — заст. голови, Михайло Кічула — секретар, Василь Манько — скарбник. Рада директорів: Василь Ощипко, Роман Пазуняк, Маріян Капій, Михайло Кічула, Михайло Юрчак, Ярослав Кухтин, Микола Прищляк. Контрольна Комісія: Степан Мазурок, Маріян Капій, Роман Беднарський, Мирослав Субтельний, Омелян Татунчак; Товариський суд: д-р Олександер Білик, Іван Даньківський і Микола Войчук.

На внесення Президії (Степан Мазурок — голова, Володимир Біляїв, Володимир Медуха, Мирослав Субтельний) Загальні Збори вислали побажання швидкого повороту до здоров'я двом заслуженим членам клюбу, які перебувають на лікуванні у шпиталі: 1-му заст. голови Романові Савчакові та відомому режисерові і акторові Богданові Паздрієві. Молитвою закінчено ці ділові збори популярного і шанованого Товариства.

УКРАЇНЦІ ЗАХІДНИХ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

проводив предсідник 486-го Відділу УНС Микола Кісь, секретарював секретар того Відділу Ярослав Блищак. Про зустріч і розмови в Берклі інформував на цих нарадах мгр. Ю. Ревай, а И. Лисогір доповідав про справи і стан УНСоюзу та про підготову до 200-річчя ЗСА. В дальших дебатах взяли участь згадані вже п. Кісь і Я. Блищак та місцевий український католицький парох о. Микита, пан і пані Жарські, п. М. Цар, проф. Т. Лукач, П. Розинський, п. С. Паланюк та інші. Наради відбулися в залі української католицької парафії.

В суботу, 8-го березня, відбулися такі ж наради 79-го і 257-го Відділів УНСоюзу в Лос Анджелесі. Наради, які проходили в залі Українського Культурного Осередку, очолювали предсідник 257-го Відділу УНС Авґустин Рудник та секретарі обидвох Відділів Петро Сільчак і Євген Люлкевич, які забирали слово також в дебатах, в яких взяли участь Микола Новак, Сергій Кімак, Євген Люлкевич, п. Руденкевич та інші.

Останню зустріч під час цієї поїздки на Захід мав п. И. Лисогір зі союзовцями та громадою у Фініксі в Арізоні в неділю, 9-го березня. Перша зустріч тут відбулася з українською католицькою парафією після Служби Божої. Головного предсідника УНС представив і привітав парох о. Мирослав Колодій, який вже тиждень раніше заповів цю зустріч. Після інформацій п. И. Лисогора про розмови в Берклі та підготову до святкувань 200-річчя ЗСА відбулася оживлена дискусія, в якій приймали участь о. Парох, колишній парафіянин та відомий союзовий і громадський діяч в Джерзі Ситі і тепер пенсіонер у Фініксі п. Дмитро Диник, а дальше п. Росола та інші.

Після цієї зустрічі, п. И. Лисогір відвідав місцеву українську православну парафію, яка із своїм парохом о. Андрієм Ілінським мала в тому часі свої загальні збори. Також і на цій зустрічі п. И. Лисогір, якого привітав і представив інж. Вол. Чопівський, інформував про розмови в Берклі та про 200-річчя. Опісля п. И. Лисогір мав нагоду, разом зі членами Парафіяльної Ради оглянути завершувану вже будову нової церкви та познайомитися з плянами дальшого розвитку парафії, включно із закупом сусідньої площі під будову репрезентативного Народного Дому.

Про свої зустрічі та розмови відносно святкувань 200-річчя Американської Незалежности та про свої враження з цих розмов на Заході поінформує п. И. Лисогір оточований вим Український Крайовий Комітет на його других з черги нарадах, які відбудуться вже цієї суботи, 15-го березня, о годині 10-ій перед полуднем у нових приміщеннях УНСоюзу в Джерзі Сіті.

В Донецьку засуджено на довголітнє ув'язнення шість осіб

Москва. — Газета „Совєтская торговля" з 4 березня опублікувала повідомлення, що совєтський „народний суд" у Донецьку, обласному місті Донецької области Української ССР засудив шість осіб, в тому також і жінок, на ув'язнення від 10 до 15 років за нібито крадіжку з магазинів товарів вартости на тисячі карбованців, а теж за підкупство державних урядовців, щоб вони не розкрили їхніх „злочинних дій". З повідомлення виходить, що йдеться про високопоставлених осіб у совєтській кооперативній торгівлі. Газета написала, що „бюро головного бухгалтера Ревізійної комісії виглядало як товарний магазин. Там було багато товарів, в яких відчувається нестача на ринку. Вона (тобто головний бухгалтер) продавала їх рідні та приятелям". Не інакше поступала її заступниця, яка „діяла, начебто магазин належав їй. Вона забирала товар, який їй подобався і ніколи за нього не платила".

Засуджені, згідно з повідомленням, крали також з магазинів, розпоряджалися довільно касою, організували гуртові самовільні підвищування цін на товари. Всю одержану надвишку вони ділили між собою.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

25-РІЧЧЯ СМЕРТИ ГЕН. ТАРАСА ЧУПРИНКИ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія. — Громадський Комітет, який діє під патронатом УККА, повідомляє, що в суботу, 22-го березня ц. р., о год. 6'30 вечора в залі Менор Джуніор коледжу на Факс Чейсі відбудеться Святочна Академія для відзначення 25-тих роковин з дня геройської смерти сл. п. ген. хор. Романа Шухевича-Тараса Чупринки, Головного Командира УПА. В програмі візьмуть участь: генерал Павло Шандрук — промова; Марія-Надія Голяш; Капеля бандуристів Станиці І УД УНА з Ньюарку під кер. О. Головацького і В. Юркевича, Ольга Шкафаровська — рецитації, молодь Пласту під кер. З. Чайковського; Тріо СУМА „Соловейки" під кер. проф. Зої Маркович. В неділю, 23-го березня в соборі Непорочного Зачаття ПДМ при вулиці Френклін о год. 12.30 по полудні і в Соборі св. Володимира при 5-ій вулиці о год. 11.45 перед полуднем будуть відправлені Панахиди.

РІЧНИЦЯ СМЕРТИ ГЕН. ТАРАСА ЧУПРИНКИ В НЮАРКУ

Нюарк, Н. Дж. — Заходами Ділового Комітету, покликаного Відділом УККА, тут відбудуться в неділю, 16-го березня ц. р. о год. 5-ій вечора в залі Велебург Гайскул (Айві вулиця, недалеко церкви) — Святочна Академія в 25-ту річницю з дня геройської смерти Головнокомандуючого Української Повстанської Армією ген. хор. Тараса Чупринки-Романа Шухевича. В програмі візьмуть участь: Марта Кокольська-Мусійчук — сольоспів; Галя Клим фортепіяновий супровід; Капеля Бандуристів при Станиці І УД УНА в Ньюарку під кер. В. Юркевича — диригент О. Головацький; з'єднана мистецька група молоді Пласту і СУМА під кер. Іванни Кононів — збірна рецитація; Ангелина Король — рецитація. Святочне слово виголосить сотенний УПА Лев Футала. Програма розпічнеться апелем комбатантських і молодечих організацій.

УКРАЇНСЬКИЙ КОМІТЕТ 200-РІЧЧЯ АМЕРИКАНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ У ВАШИНГТОНІ

Вашингтон, Д. К. (вюм). — В понеділок, дня 17-го березня ц. р., о год. 8-ій вечора, в приміщенні Української Православної Церкви св. Андрія Первозваного при Блегден і 16-ій вулицях, відбудеться нарада представників усіх українських місцевих громадських товариств - організацій вашингтонської метрополітальної округи в цілі створення Українського Метрополітального Комітету для Ювілейних Святкувань 200-Річчя Американської Незалежности. Наради відкриє член Українського Крайового Комітету і член Управи місцевого Відділу УККА — д-р С. Курилас.

50-РІЧЧЯ СУА В НЮ ГЕЙВЕНІ

Ню Гейвен (Л. Ф.) — В неділю, 16-го березня, місцева Окружна Управа Союзу Українок Америки в Новій Англії, що її очолює п-ні Ростислава Яницька, святкуватиме 50-ліття Союзу Українок Америки. З цієї нагоди відбудеться в Ню Гейвені у Лорен Вю Кантрі Клаб Ювілейний Бенкет на який запрошено усі Відділи СУА Нової Англії. Під час якого відбудеться показ історичної ноші України, як також будуть показані строї, прикрашені давнішою і модерною вишивками. Можна буде почути квартет членок СУА з Гартфорду, побачити народні танки і оглянути експонати з української різьби, кераміки і вишивок. Зв'язкова Окружної Управи п. П. Гижа, яка запросила багато американських гостей на цей Ювілей, знайомитиме їх з українською культурою. Пані С. Горбата, культурно - освітна референтка Округи, пані — члени Комітету святкування і члени Екзекутиви Окружної Управи докладають усіх старань, щоб цей Ювілей відсвяткувати якнайбільш імпозантно.

ЧЕРГОВИЙ ВЕЧІР ТУІА

Ню Йорк. — Заходом Товариства Українських Інженерів Америки — Відділ Метропольного Ню Йорку відбудеться тут в суботу, 15-го березня ц. р. о год. 7-й вечора в Українському Інституті Америки (2 Схід 79-та вулиця) доповідь д-ра Богдана Я. Цимбалістого на тему: „Наукові основи пояснення снів". Вечором проводитиме інж. Тарас Грицай; після доповіді виміна думок і товариська вечірка.

РЕКТОР УВУ ПРОФ. В. ЯНІВ У ТРЕНТОНІ

Трентон, Н. Дж. (юко). — На запрошення Осередку Праці Уладу Пластунів Сеніорів та Алюмнів УВУ, до цього міста загостить ректор Українського Вільного Університету в Мюнхені, проф. д-р В. Янів. В суботу, 15-го березня ц. р., він матиме зустріч з громадянством, яка відбудеться в приміщенні Українського Народного Дому при 477 Джеремея евеню в 6-ій год. вечора. В неділю, 16-го березня ц. р., проф. Янів виголосить доповідь на Шевченківському Концерті, що його влаштовують місцеві школи Українознавства, Музичний Інститут та молодечі організації в славної парохії св. Юрія Переможця в Трентоні — Ярдвілл. Початок концерту о г. 3-ій по полудні.

УКРАЇНСЬКІ ПИСАНКИ НА ТЕЛЕБАЧЕННІ В НЮ ГЕЙВЕНІ

Ню Гейвен. — Заходами 108-го Відділу Союзу Українок Америки відбудеться тут у п'ятницю, 21-го березня, о годині 10-ій рано на WTNH TV, канал 8, показ писанки українських писанок. Пані Слава Горбач, культурна референтка Окружної Ради СУА Нової Англії, переведе цей показ.

ВИСТАВКА ПИСАНОК І КОНЦЕРТ В ІРВІНГТОНІ

Ірвінгтон, Н. Дж. - АДУК. Відділ Північного Ню Джерзі влаштовує тут у неділю, 23-го березня 1975 р. в год. 4-ій по полудні в залі УНДому виставу писанок мисткині різьблення Валентини Третяк. Перед виставкою відбудеться концерт соліста Метрополітальної Опери в Ню Йорку, Андрія Добрянського, який співатиме ряд пісень обробки Левка Ревуцького. Йому акомпаньюватиме мгр Марта Цибик, інструкторка музики в двох каледжах в Ню Джерзі. Слово про українську писанку і В. Третяк виголосить ред. Лідія Бурачинська.

ВЕЛИКОДНІЙ БАЗАР

Філядельфія (М. Б.) — Заходом Батьківського Комітету Нашої Української Школи при Осередку СУМА ім. УПА в Філядельфії, Па., в Домі Української Молоді при 4949 Олд Йорк Рд., в суботу 15-го і неділю 16-го березня 1975 р. відбудеться Великий Великодній Базар. Базар буде відкритий в суботу 15 березня від год. 3-ої по полудні до год. 10-ої вечора, а в неділю 16 березня від год. 2-ої по пол. до год. 9-ої вечора.

ПІДГОТОВЛЯЮТЬ „БОЙКІВСЬКИЙ ВЕЧІР"

Ню Йорк. — Управи 1-го Відділу Союзу Українок Америки і Комітету Бойківщини інформують, що вони розпочали підготовку „Бойківського Вечора", який відбудеться в суботу, 22-го березня ц. р. о год. 5-ій вечора в Пластовій Домівці при 144 — 2-га евеню в Ню Йорку. У програмі вечора візьмуть участь: мгр Мирон Утриско, пані Яничинська, Роман Тимчук, молода солістка-сопрано Лариса Мугун-Гурин, Оксана Ярема, бандуристи школи о. С. Кіндзерявого - Пастухова. З цієї нагоди буде влаштована виставка бойківського мистецтва по показу ноші під керівництвом пані Кметик.

У розшуках за силою

(На марґінесі вистави „Непереможний клич" у Клівленді)

В березні 1973-го року Театральна Студія Молоді при парафії св. Володимира й Ольги, з Чикаго, відбула свій перший зимовий, чи передвесняний, „похід" на Клівленд.

Успіх був надзвичайний. Глядачі — зокрема юні — були зачаровані барвистістю костюмів та ароматом багатющих народних вірувань, що їх під видом танків, хороводів і співів вичарував автор і композитор п'єси — Любо Цепинський.

Ми на самому вступі підкреслюємо ці зовнішні, декоративно - настроєві прикмети п'єси, бо іменно вони — як розцвілі квітки пчілку — притягнули увагу глядача до сюжету п'єси, взятого з оповідання А. Чайковського „За сестрою".

В суботу, 15-го лютого ц.р. Студія виконала свій другий „наїзд" на Клівленд. За ці два роки повиростали юні актори — Юра Цепинський, Андрій Городиницький і „їм же довгий реєстр", уже непокорені воїни! — проте в постаті ансамблю, їхніх опікунів і батьків та, головно, в творчих шуканнях Л. Цепинського нічого не змінилося.

П'єса, яку дорогі гості з Чикаґа привезли нам цим разом, називається „Непереможний клич" — основною темою якої є боротьба Української Повстанської Армії з московсько - большевицькими наїздниками в часі Другої світової війни. Проте, справжню проблематику п'єси творять пошукування молодих борців - ідеалістів, Яреми й Марусі, за силою, що допомогла б українцям визволитися північного удава з рідної землі. І ці шукання — в ідейній площині — творять позачасове продовження цілестявлення з першої п'єси.

Мабуть для ясного, зрозумілого для всіх викладу, автор Любо Цепинський „зняв" розв'язку проблеми з вищого символічного плану на землю, по якій ходимо. Ярема й Маруся мандрують по різних краях, усюди шукають союзної сили, що допомогла б Україні прогнати займанця — „та все марно і пусто". Ніхто не думає про ще одну війну, ніхто не зацікавлений допомагати Україні, своє добре серце супроти юних українців виявлюють пропозиціями, щоб обидвоє гостей залишилися жити серед них... Розчаровані Ярема й Маруся вертаються в рідну Чорногору. Ярему повстанці запідозрівають у зраді й засуджують на смерть... В таких трагічних обставинах голос забирає Мати - Чорногора: „Сила ваша в вас самих — вона в єдності вашій!"... Ось цей непереможний, чи спасенний клич, якого ми пішки не обійдемо, кіньми не об'їдемо, якщо направду хочемо знайти, тобто створити ту силу, яка нам так дуже на потребу.

Після двох виступів Чикагівської Студії можна з певністю ствердити: Любо Цепинський, разом зі своєю дружиною Лілею, з посацепечними співробітниками та юними акторами творять нам наш український „мюзикел" ідейного напрямку. Якщо зважити непереможний похід цього сценічно - мистецького жанру в наші дні, піонерів із Чикаґа треба всіма засобами підтримати. Знавці драматургії й українського фольклору повинні допомогти Цепинському в підборі тематики та в підготові текстів.

Про технічне виконання п'єси „Непереможний клич" — нема причини (знову) багато писати. Авторові цих слів серце болить від жалю, що не може поіменно виписати прізвищ усіх акторів, які брали участь у цій п'єсі в трьох днях, сімох відслонах і чотирьох, чи п'ятьох різних світах — але котра газета прийняла б такий список?

Та акторам за своєрідну заплату править їхній виступ на сцені. В таких умовах зовсім без заплати були б ті співробітники Студії, що підготовляли й вивели п'єсу. Ось їхні назвища й функції: автор, мистецький керівник і диригент — Любо Цепинський, режисер — Ліля Цепинська, помічник режисера — Е. Кон, музичне оформлення — Орися Покорна, інструментація — Р. Андрушко, В. Кассараба, Ф. Нікс, Л. Цепинський, хореографія — Л. і Л. Цепинські, циганський танок — Дж. Вуйцік, костюми — Дана Дика, Тетяна Рейнаровнч, реквізити — Тарас Боднар, декорації й освітлення — В. Вольський, характеризація — Ст. Воржала, звук і фільм до прологу „Окупація" — Михайло Пилипчак, піяністка Студії — Надія Савин, мовна редакція текстів — Дмитро Грущецький.

Після імпрези — що й казати — були овації, квіти на сцені, прилюдна подяка д-ра Зенона Голубця і відповідь на подяку від духовного опікуна ансамблю — о. крилошанина Маріяна Бутринського.

Театральна Студія Молоді з Чикаґа, своїм сласним прикладом є найкращою рекламою своєї останньої п'єси і її клича: „наша сила в нас самих — вона в єдності і співпраці нашій"!

О. Гайський

47-ий Відділ Союзу Українок Америки в Рочестері, Н. Й.

В січні 1975 р. відбулися Загальні Збори 47-го Відділу СУА ім. Лесі Українки в Рочестері, Н. Й.

Переслухавши звітів Голови і Референток Відділу хочу згадати хоча б кількома словами про працю яку рік річно наш Відділ вкладає для добра нашого народу, жіноцтва та дітей зокрема.

Члени Відділу відбували щомісячні ширші сходини з різноманітною програмою, як, наприклад, репортаж Марії Залітач „Ж. ст. Земля" із висвітленням прозірок, реферати д-ра Миколи Гадзінського „Криза енергії" і мгр Анастазії Смеречинської „Потреба організацій дитячих світличок", проф. Елліна з Торонта „Ліра — історія інструменту та лірницької музики" (зразки пісень при акомпаніяменті ліри), репортаж Ірини Михайлюк із висвітленим знімок „Життя і історія українських поселенців у Югославії". Заходом Гуртка Книголюбів ім. Олени Залізняк переведено дві ширші сходини присвячені Соломії Крушельницькій. Кожного року заходом Відділу відбувається Зустріч графуантів середніх шкіл міста Рочестеру. В цю програму включається теж роздача дипломів випускникам Школи Українознавства ім. Тараса Шевченка. Щорічно Відділ бере активну участь у Комітеті Вечерниць Червоної Калини, з чого дохід іде на добрі цілі. Разом із іншими жіночими організаціями Рочестеру зорганізовано вдруге Вечір поетеси Зої Когут. Відділ співпрацює з Комітетом Оборони Валентина Мороза, підтримував його фінансово, а члени Відділу помагали в розпродажі книжки В. Мороза. Гордістю Відділу є Дитяча Світличка, яку Відділ зорганізував і опікується від довших років. Світличку провадить молоденька студентка Віра Еліяш з помічною сестри Марти. Адміністраторкою Світлички є Ірина Юрків. Педагогічні поради і нагляд дає мгр А. Смеречинська. У Світличці 15-20 дітей кожної суботи вчаться, бавляться і поволі підготовлюються, щоб у відповідний час перейти до місцевої Школи Українознавства ім. Т. Шевченка при Відділі УККА. Недавно ми мали змогу обсервувати наших малят при гостинні св. Миколая, а опісля при вбиранні ялинки кожного дня... і приготуванні до Святої Вечері. Треба ствердити, що ті діти тримаються свого середовища, які ходили до цілоденної парохіяльної української початкової школи.

Коли подумати, що членки нашого Відділу це переважно вже старші пані, то дійсно можна подивляти, яку послідовну працю вони роками переводять, не забуваючи також за українських дітей у Німеччині, Бельгії та Бразилії. Суспільна Опіка, референткою якої була мґр Стефанія Залітач із Марією Джус збирали добровільні грошеві уподаткування членок і пересилали на дожиблювання дітей в Европі. Кожного року пересилається до Бразилії пачки з одягом. Також наш Відділ роками опікується двома „бабусями" в Европі і пересилає їм грошеву допомогу.

Тяжко вичислити всі праці, що наш Відділ переводить на протязі року. Фінансовим доходом для Відділу є членські вкладки і два рази в році продаж печива. З поміччю приходить нам парох Церкви св. Йосафата, який віддає нам приміщення, де ми можемо все приготовляти. Членки оцінюють це і радо з вдячности віддають свій час і знання для церковної громади, помагаючи при уряджуванні фестивалю і провадженні курсів кераміки, писанні писанок і вишивання. За ініціятивою нашого Відділу запрошено і улаштовано під час церковного Фестивалю показ української історичної ноші і примінення вишивки до сучасного одягу, який перевели представниці 64-го Відділу СУА з Ню Йорку.

До нової Управи Відділу увійшли: голова — Іванна Мартинець, заступниця — Ірина Юрків, секретарка — Мирослава Приймак, касієрка — Ірина Шмигель, культ. освітній реферат: Ірина Михайлюк, Марія Крамарчук і Анна Сорохтей, суспільна опіка — Тетяна Шутер і Марія Джус, виховна — Ірина Юрків, Анна Євна, Світлана Соробей, зв'язки — Олена Гадзінська, господарський реферат — Тамара Гривнак, Марія Костів і Катерина Щур, пресова референтура Ірина Руснак і Марія Лилак. Контрольна Комісія: мґр Анастасія Смеречинська, Анна Капітан і Марія Залітач.

Ірина Руснак — прес. реф.

УКРАЇНСЬКА ДИТЯЧА СВІТЛИЧКА ВЧИТЬ ВАШУ ДИТИНУ ЩЕ ОДНІЄЇ МОВИ

ТАРЗАН, Ч. 7269. Тарзан продовжує розказувати

„Плем'я мавп врятувало мене, коли почуло мої заклики о допомогу... Сабор втекла після вбиття мого друга..."

„Після того я вже плавав кожного дня... Але я завжди був насторожі проти небезпек, які чигали в джунглях!"

Ну, діти, чи маю продовжувати мою розповідь?

Розказуй далі, Тарзане! Просимо!

Мені життя здавалось зовсім задовільним... Кала була доброю мамою... Тублат волів би, щоб я не був прибраний до племени, але мій людський розум давав мені перевагу над його повільним звірячим розумом!

РОЗШУК

ОЛЕКСА ОМИЧКО пошукує п. ВАСИЛЯ ДЯКІВ з с. Добряничі, пов. Перемишляни. Прошу писати — Stefan Wawzyniecki 5, Lenox Circle Athol, Mass. 01331.

Різне

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСоюзу

НЕДІЛЯ, 16-го БЕРЕЗНЯ 1975 р.

КАРТЕРЕТ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 342 Відд., о год. 1:30 по пол. в власні у сл. п. пол. в дома секр. сл. Димитрія. — Управа.

БРИДЖПОРТ, Конн. Збори Т-ва Укр. Січ 59 Відд. о год. 2-ій по пол. в УНДомі при 500 Галлет вул. Просяться чл. вирівняти вкладки та прибути на збори. — Управа.

НЕДІЛЯ, 23-го БЕРЕЗНЯ 1975 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Річні загальні збори Б-ва св. Василія — 339 Відд. о год. 4 попол. в домі Укр. Молоді, 4949 Олд Йорк Рд. На порядку: звіт Управи і К. Комісії і вибір нової на 1975 р. — Т. Дацик, предс., В. Король, секр.

НЕДІЛЯ, 6-го КВІТНЯ 1975 р.

ЧИКАҐО, Ілл. Річні загальні збори Т-ва ім. Т. Шевченка — 176 Відд., о год. 3-ій по пол. в домі СУМА-ООЧСУ при 366 Схід 93-та вул. На порядку: звіт Управи та вибір нової на 1975 рік. Просяться прибути та вирівняти вкладки. — Управа.